

Hồi Thứ Bốn Mười Chín

THIÊN ĐỊA ĐẠI HỘI

Tân Phi Quỳnh chưa hiểu ắt giáp gì thì bị Tam muội của mình phóng kiếm đâm tới cực hiểm, nàng đành nhún chân nhảy né tránh, miệng la hoảng lên:

– Tam muội, ngươi làm gì vậy?

Thân Phi Yến hai mắt ngầu đỏ, cắn phần thét lớn:

– Chớ gọi ta là Tam muội!

Trong tiếng thét, lại vung kiếm chém tới.

Thân Phi Quỳnh chỉ lách người né tránh, ba chị em bọn họ từ nhỏ luyện võ nghệ cùng nhau, kiếm pháp, thân pháp đều quá quen thuộc, chỉ thấy xuất chiêu là biết kiếm sẽ như thế nào, nên căn bản né tránh không mấy khó khăn.

– Tam muội, ngươi điên à?

Thân Phi Yến lạnh giọng thét lớn:

– Người thật chẳng biết xấu hổ, cấu kết cùng người ngoài kéo về ngấm trộm Thiên Niên ngọc bảo của gia gia, chính người mới điên!

Lần thứ ba Thân Phi Quỳnh bị Tam muội tấn công đành giơ kiếm chống đỡ, một chiêu Phi Vân Xuất Đỉnh, đánh bật kiếm Tam muội ra ngoài, phần nộ nói:

– Ngừng tay, ngươi nghe ai nói thế chứ?

Thân Phi Yến thâu hồi trước kiếm, cười khinh bỉ nói:

– Muốn người không biết, tốt nhất chớ làm, người cần gì phải hỏi ta nghe ai nói chứ? Huống gì trăm nghe không bằng một thấy, người lương tâm tán tận, dùng Mê thần được lên cho gia gia uống, nếu không nhanh đưa thuốc giải ra thì chớ trách ta không niệm tình chị em.

Thân Phi Quỳnh nghe thì vừa giận vừa tức thét lên:

– Hảo! Người chờ đây, để ta đem Lê Cơ vào đây hỏi là biết rõ ngay!

Thân Phi Yến vung kiếm cản đường, quát giọng nói:

– Không cần hỏi, há ta chẳng biết người định giết người diệt khẩu hay sao? Nói người biết, chính ta đã giải khai huyết đạo cho Lê Cơ, rồi bà ta đã nói hết âm mưu của các người.

Đúng tại lúc này, đột nhiên “Ầm” một tiếng, cánh cửa đã bị đánh sập xuống, một lão già cao lớn hùng hục xông vào, thở phì phì xem ra mười phần tức giận, chỉ tay vào mặt Thân Phi Quỳnh gầm lên như sấm:

– Ái da, Nhị nha đầu, ta cứ ngỡ ngươi trở về thăm Lão Thần Tiên, không ngờ

người mạnh tâm dẫn người ngoài vào đây tạo phản...

Người này chính là Tư Đồ Dục, lão nói chưa dứt lời thì thân hình dềnh dàng sấn tới bỏ một chưởng, lại thét:

– Tiểu tử, nha đầu, hai người thật lớn gan dám lừa lão phu, thách các người liên thủ, ta nhất định bỏ đời hết...

Lão ta thành danh Độc Bích Khai Thiên đương nhiên một chưởng bỏ tới công lực kinh hồn. Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão tấn công tới, thế chưởng hùng hậu quyết chẳng thua kém gì bọn Không Động Tứ Hạo, bèn nhảy người né tránh, miệng la lên:

– Tư Đồ tiền bối, trước hết nên làm rõ chuyện...

Tư Đồ Dục một chưởng không trúng thì càng giận dữ, gầm lớn:

– Như vậy còn chưa rõ ràng ư? Hừ, tặc đồ, chết!

Lại thêm một chưởng thế như Thái sơn áp đỉnh áp tới trước ngực chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão già thô lỗ hùng hổ tấn công mà chẳng chịu nghe nói hết lẽ, tức giận giơ chưởng lên nghênh tiếp chẳng cần khách khí.

Ầm!

Một tiếng vang trầm lắng không dứt dội, chưởng lực của Tư Đồ Dục quả nhiên bị hóa giải vô thanh vô tức, cả người Nhạc Tiểu Tuấn chỉ hơi dao động thoắt nhẹ nửa bước. Độc Bích Khai Thiên Tư Đồ Dục thân thủ phi phàm, đang cơn tức giận phát một chưởng phải đến tám thành công lực, thấy thiếu niên hóa giải dễ dàng thì kinh động vô cùng.

Lão trầm nghĩ:

– Ái, không lẽ hẳn luyện được Phật môn Tiếp Dẫn Thần công?

Tuy nghĩ vậy, nhưng bản lĩnh của lão ta chẳng phải tầm thường, cười gằn mấy tiếng gật đầu nói:

– Tiểu tử khá lắm, tiếp lão phu thêm chưởng này!

Đúng lúc ấy, đột nhiên “Coong” một tiếng ngân dài, thì ra Thân Phi Quỳnh vừa xuất kiếm khống chế một kiếm của Thân Phi Yến, đánh giọng thét lớn:

– Các người ngừng tay!

Tư Đồ Dục chính định đánh chưởng ra, nghe vậy thu chưởng lại, giọng như sấm hổi:

– Nhị nha đầu, người còn gì muốn nói?

Thân Phi Quỳnh mặt lạnh như băng, giọng sắc như dao:

– Các người một người như chấp phụ của ta, một người là tỷ muội cùng một huyết thống với ta, ta muốn hỏi các người một câu, các người tin lời ta hay là tin lời của người ngoài mạnh tâm xúi giục?

Bị hỏi một câu này cả hai nhất thời khựng người, nhưng Tư Đồ Dực liền hỏi ngay:

– Người định nói là Lê Tẩu?

– Lê Tẩu ư?

Thân Phi Quỳnh nhếch môi cười nhạt nói tiếp:

– Các người có biết thân phận đích thực của hấn không?

Tư Đồ Dực giờ thì lúng túng thật sự, lấp bắp nói:

– Chẳng lẽ bà ta không phải là Lê Tẩu?

Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng nói:

– Tiện nhân kia chính là Lê Cơ, một trong hai nữ hầu thân cận của Cơ Sơn Chủ Không Động phái!

Tư Đồ Dực bán tín bán nghi lấp bắp trong miệng:

– Bà ta được Cơ Sơn Chủ đích thân dẫn theo đến bảo lưu lại thị hầu Lão Thần Tiên, Cơ Sơn Chủ mấy mươi năm nay thâm giao với Lão Thần Tiên, lẽ nào...

Thân Phi Quỳnh giờ tay cắt ngang, chỉ vào người gia gia nàng nói:

– Gia gia bị con yêu nữ ám toán, chẳng nói năng cũng chẳng nhúc nhích, lão theo gia gia ta đã mấy mươi năm, kinh nghiệm giang hồ phong phú, chẳng lẽ không nhận thấy gia gia ta làm sao ư?

Tư Đồ Dực nghe thì chấn động cả người la lên:

– Không phải Lão Thần Tiên đang nhập định luyện công ư?

Hỏi thì hỏi, nhưng thân hình lão như một làn khói lướt nhanh đến bên giường, lúc này quả nhiên đã nhận ra sắc mặt Lão Thần Tiên khác thường, mắt ngậy đại thất thần, thoáng ẩn hiện nét phẫn khí.

Thấy tận mắt cảnh này, Độc Bích Khai Thiên Tư Đồ Dực cả người rung lên đầy phẫn nộ, da thịt trên mặt rung giật liên hồi, qua một lúc mới thất thanh nói:

– Lão Thần Tiên công lực xuất thần nhập hóa, làm sao lại...

Đột nhiên lão quay phắt người thét lớn:

– Để lão phu chạy ra bắt yêu phụ Lê Cơ vào đây, Lão Thần Tiên bị gì, hỏi thì biết ngay!

Thân Phi Quỳnh cười nhạt lắc đầu cản lại:

– Chậm mất rồi, khi yêu phụ thấy thân thế bị bại lộ, há ở lại đây chịu trời?

Tư Đồ Dực lặng người lòng bùng trong miệng:

– Con tặc nhân này... Ái, lão phu nhất định bắt người về đây!

Nói rồi, chẳng chịu để Thân Phi Quỳnh ngăn cản, tung người vọt ra khỏi thạch thất.

Thân Phi Yến thâu kiếm lại, cúi thấp đầu mặt hồ thẹn chín đỏ ấp úng nói:

– Nhị thư,... Tiểu muội có lời trách lầm Nhị thư...

Thân Phi Quỳnh cười nói:

– Chúng ta là tỷ muội, sai biết lỗi thì bỏ qua, nhưng ta hỏi Tam muội một câu, người làm sao cũng chạy về Tuyết Sơn?

Thân Phi Yến nói:

– Thánh mẫu nói Nhị thư...

Nói mấy tiếng, cô ta ngược mặt lên rồi lén nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một cái, lúc này mới nhận ra chàng khôi ngô tuấn tú, khiến người nhìn phải động lòng, bất giác cô thẹn chín mặt đến tận tai, cúi nhanh đầu tránh ánh mắt chàng.

Thân Phi Quỳnh ngược lại nghe Tam muội nhắc đến Hỏa Linh Thánh Mẫu thì tức hân cũng đỏ bừng cả mặt nói:

– Lão yêu bà này rõ ràng dùng chuyện vu khống, ngậm máu phun người, rõ ràng vu khống ta về trộm Thiên Niên Ngọc Bảo. Hừ, món nợ này ta nhất định thanh toán!

Tiếp rồi nàng liền nắm tay Tam muội giới thiệu hai người với nhau:

– Đây là Tam muội Thân Phi Yến, đây là nghĩa đệ của ta Nhạc Tiểu Tuấn, Tuấn đệ, Tam muội chỉ mới mười tám tuổi, người cứ gọi nó một tiếng Yến muội là được.

Rồi lại nói với Phi Yến:

– Tuấn đệ môn hạ Thiên Sơn phái, võ công cực cao, người gọi Nhạc đại ca.

Thân Phi Yến mặt vẫn còn thẹn đỏ, ngược lên nhìn chàng lí nhí chào trong miệng:

– Nhạc đại ca!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng đành lên tiếng chào lại:

– Yến muội!

Chàng gọi miễn cưỡng không tự nhiên, mặt cũng ửng đỏ lên vì thẹn.

Thân Phi Quỳnh lúc ấy mới đem chuyện Đại Giác sư bảo nàng trở về Tuyết Sơn kể cho Phi Yến nghe, rồi sau đó vào đây đã xảy ra những chuyện gì.

Thân Phi Yến mắt phần nộ rít lên:

– Cơ Sơn Chủ mấy mươi năm nay thâm giao với gia gia, lần này bà ta giở trò này là có ý đồ gì?

Bọn họ nói chuyện với nhau đến đó thì đã thấy Tư Đồ Dực quay trở lại, mặt thất vọng, đương nhiên không truy kịp Lê Cơ.

Thân Phi Yến chạy tới hỏi:

– Tư Đồ bá bá, không đuổi kịp yêu phụ sao?

Tư Đồ Dực mặt hồ thẹn phần hận nói:

– Ái,... Lão phu đáng chết, lão phu sống đã đến chừng này tuổi đầu còn bị con yêu phụ lừa, lão phu thật vô cùng hổ thẹn với Lão Thần Tiên...

Thân Phi Quỳnh nói:

– Tư Đồ bá bá, không nên tự trách mình như thế nữa. Yêu phụ tuy đã chạy, nhưng chạy đâu cho thoát, chúng ta giờ kéo đến Không Động thanh toán món nợ này. Nhưng trước mặt cần phải cứu gia gia mới là quan trọng, lão xem gia gia bị yêu phụ dùng thủ đoạn ám toán nào?

Tư Đồ Dực trầm ngâm nói:

– Lão Thần Tiên tuy luyện đạt đến thông huyền đạt thánh, muốn ám toán người quyết không dễ, duy nhất có một khả năng...

Thân Phi Yến hỏi:

– Thế nào chứ?

– Dạng độc!

Tư Đồ Dực buông gọn hai tiếng, rồi lại nói:

– Thế nhưng muốn hạ độc Lão Thần Tiên cũng không phải dễ...

Thân Phi Yến hiểu ra gật đầu nói:

– Đúng vậy, gia gia nội lực tinh thâm, chỉ cần phát hiện ra trong cơ thể trúng độc, gia gia có thể tự vận công đẩy độc ra ngoài dễ dàng.

Tư Đồ Dực nói:

– Cho nên, chỉ có một cách là dùng mạn tính độc dược, cứ trường kỳ đánh độc từng chút một mới khiến Lão Thần Tiên không đề phòng, đến khi độc tính lâu ngày tích lũy trong tạng phủ, lúc ấy dù phát hiện thì vận công đẩy ra cũng đã muộn...

Thân Phi Quỳnh nói:

– Tư Đồ bá bá nói rất chí lý, yêu nữ kia nhất định trong suốt ba tháng vừa qua đã dùng mạn tính độc dược ngấm hại gia gia.

Thân Phi Yến căm hận nói:

– Yêu nữ Lê Cơ này nếu bị ta bắt gặp, nhất định bách kiếm phân thân mới hả mối hận này!

Tư Đồ Dực nói:

– Tam cô nương, lúc này không phải là lúc phát tác phần nộ, cần phải nghĩ xem phương pháp nào có thể giải độc cứu Lão Thần Tiên mới đúng.

Thân Phi Yến reo lên:

– Đúng, chúng ta giải độc bằng cách nào đây?

Thân Phi Quỳnh nói:

– Muốn giải độc cho gia gia, trước hết cần phải xem xét gia gia trúng loại độc được nào, sau đó mới tìm cách giải được.

Tư Đồ Dực gật đầu nói:

– Không sai, độc được có nhiều loại, không thể sai nhầm. Trước hết cần phải phân biệt rõ độc tính, rồi mới thi thủ cứu trị.

Thân Phi Yến nói:

– Chúng ta phải làm sao đây?

Thân Phi Quỳnh nói ngay:

– Chỉ còn một cách đi tìm Cơ Linh Vân và Hỏa Linh Tiên đòi thuốc giải!

Thân Phi Yến gật đầu nói:

– Đúng, chúng ta đi. Muội nghe nói lần này đại hội Trích Bát, Cơ Sơn Chủ cũng đến, hay là chúng ta tìm đến Hoàng Sơn?

Thân Phi Quỳnh quay đầu nói:

– Không được, gia gia thân trúng kỳ độc, cần phải có người chăm sóc bên cạnh, Tam muội lưu lại chăm sóc gia gia, Tư Đồ bá bá thủ hộ động phủ. Chuyện tìm Cơ Sơn Chủ lấy thuốc giải, cứ để mình ta và Tuấn đệ đi là đủ.

Tư Đồ Dực than dài nói:

– Cơ Sơn Chủ đã không nghĩ tình thâm giao hạ độc thủ, giờ các vị đi chỉ e khó lấy được thuốc giải.

Thân Phi Quỳnh thoáng chút suy nghĩ rồi nói:

– Trước hết ta đến gặp Đại thư, Cơ Sơn Chủ như không chịu đưa thuốc giải ra, thì chúng ta sẽ quyết một phen với bà ta.

Tư Đồ Dực thoáng chút ngần ngại đưa mắt nhìn Thân Phi Quỳnh nói:

– Không Động cao thủ như mây tụ vân tập, Nhị cô nương...

– Ta không sợ!

Nhạc Tiểu Tuấn bỗng chen vào nói:

– Quỳnh tỷ tỷ, tiểu đệ nhớ đến một chuyện.

Thân Phi Quỳnh quay đầu hỏi:

– Chuyện gì?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Chúng ta lần này lên Tuyết Sơn chính là do lão ca ca truyền đạt ý của Đại Giác sư, tiểu đệ nghĩ lão ca ca nhất định đã sớm phát hiện ra âm mưu của Không Động, lão ca ca nhất định sẽ giúp chúng ta.

Thân Phi Quỳnh vui mừng reo lên:

– Đúng nhé, chỉ cần lão ca ca chịu trợ giúp, thì chúng ta nhất định thắng.

Thân Phi Yến ngạc nhiên hỏi:

– Nhị thư, lão ca ca là ai?

Thân Phi Quỳnh đáp:

– Lão ca ca là môn hạ của Thiên Sơn phái lão nhân, công lực cao thâm, chuyện này kể ra rất dài, để sau này có dịp ta sẽ kể cho Tam muội nghe, giờ chúng ta phải đi đây!

Ngày đại hội Trích Bát mồng tám tháng chạp rồi cũng đến!

Bây giờ chỉ mới vào đầu giờ ty, trước mặt Hoàng Sơn Trích Bát Thiền Viện, một con đường lát đá chạy dài từ chân núi lên chính đang có một đoàn người lục tục đi lên.

Đoàn người này chính do Võ lâm đại lão Tống Trấn Sơn dẫn đầu, và sau đó là người của Bát đại môn phái, duy nhất chỉ có người của Nga My là không thấy đến.

Trong đoàn gồm có Tống Trấn Sơn, Tống Văn Tuấn và Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh là người của Thiên Hoa sơn trang, Hoa Sơn phái Chưởng môn nhân Thương Cảnh Vân và môn nhân Túc Kiếm Minh, Hành Sơn phái Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn, Chung Nam phái Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng, Bát Quái môn Chưởng môn nhân Trịnh Huyền Phong và Cam Huyền Thông, Lục Hợp Môn Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt nhân, Hoài Dương tam hiệp và thêm một số cao thủ hàng nhất lưu.

Cuối cùng là Võ Dương phái Ngọc Huyền Tử và Du Long Kiếm Khách Sử Truyền Đỉnh, Thiếu Lâm phải có La Hán Đường chủ Vô Trụ đại sư và Kiền Khôn Thủ Đồng Thế Xương cùng tám tay cao thủ.

Hai bên đại môn Trích Bát Thiền Viện lúc này có tám thiếu niên thân vận kinh trang bó sát người màu xanh, tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, lưng đeo trường kiếm, trên ngực áo thấy đeo phù hiệu nhỏ đề hai chữ Nghênh Tân.

Đoàn người vừa đặt chân lên bậc cấp cuối cùng, thì liền thấy một trong tám thiếu niên áo xanh hoành ngang chặn đường chấp tay cúi người hỏi:

– Xin hỏi chư vị là người môn phái nào?

Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh sấn lên hai bước hoàn lễ đáp:

– Võ lâm tiền nhiệm Minh chủ Tống đại lão gia, cùng Chưởng môn Bát đại môn phái: Thiếu Lâm, Võ Dương, Hoa Sơn, Hành Sơn, Chung Nam, Bát Quái, Lục Hợp và cả Hoài Dương Tam Hiệp tiếp thư mời đến dự đại hội. Phiên lão đệ vào trong thông báo vị chủ trì đại hội ra nghênh tiếp chúng ta!

Nói câu này Hoắc Vạn Thanh có phần khoa trương, đương nhiên một sơ hở không phải tất cả các vị Chưởng môn nhân đều đến dự. Thế nhưng, nói vậy cũng chỉ biểu thị có ý tôn trọng lời mời đối phương mà thôi.

Chính tại lúc bọn họ nói với nhau, thì liền thấy từ bên trong một lão già cao gầy,

thân vận hoàng bào, dáng bộ hấp tấp bước đến chấp tay vái dài thi lễ Tống Trấn Sơn, nói:

– Tống lão gia, chư vị Chưởng môn, đại sư, đạo trưởng quang lâm đại hội, huynh đệ nghênh tiếp trễ, xin rộng lượng tha thứ!

Tống Trấn Sơn đưa mắt nhìn đã nhận ra người này chính là Hữu hộ pháp Không Động, Lạc Ban Đình, trong lòng hơi giận thầm nghĩ:

– Đại hội hôm nay rõ ràng một tay Không Động tổ chức, Cơ Linh Vân lại tự đề cao thân phận, thực quá đáng.

Nghĩ vậy, nhưng cố vờ vuốt râu quay đầu hỏi:

– Hoắc tổng quản, người này là ai?

Hoắc tổng quản cũng tức giận, Không Động chỉ phái một tay Hữu hộ pháp ra nghênh tiếp Chưởng môn Bát đại môn phái, thử hỏi lễ ở chỗ nào?

Nghe hỏi vội quay người đáp:

– Hội bẩm lão gia, người này là Hữu hộ pháp Không Động, Lạc Ban Đình!

Lạc Ban Đình đương nhiên cũng đã nhận ra ánh mắt không thiện ý của đối phương vội tiến lên thi lễ lần nữa nói:

– Tống lão gia thứ tội, tại hạ chính là Lạc Ban Đình nhậm chức Hữu hộ pháp Không Động, thế nhưng hôm nay trong đại hội này nhận thêm chức Tổng nghênh tân, đại biểu đại hội nghênh tiếp quý khách các phương các phái, hy vọng Tống đại lão gia lượng thứ!

Vái dài xong đứng thẳng người lên, quả nhiên bây giờ mọi người mới để ý, phù hiệu gắn ngực trái của lão ta có đến ba chữ Tổng Nghênh Tân.

Tổng nghênh tân đương nhiên chuyên chấp trách nghênh tiếp khách!

Tống Trấn Sơn cười nhạt một tiếng hỏi:

– Nói vậy đại hội ngày hôm nay không phải do Cơ Sơn Chủ đứng ra chủ trì?

Một câu này còn có thâm ý trách Cơ Linh Vân đã không tự thân ra tiếp.

Lạc Ban Đình vội cúi người nói:

– Hội bẩm Tống lão gia, Cơ Sơn Chủ ngài phát khởi đại hội này, đương nhiên sẽ đến. Có điều lúc này xa giá còn chưa đến nơi nên không tự tiếp quý khách được, hy vọng chư vị quý khách rộng lượng hải hà.

Tống Trấn Sơn bật cười khinh thị, nói:

– Xem ra chúng ta đến sớm nhỉ!

Lạc Ban Đình bồi một nụ cười đáp:

– Tống lão gia và chư vị quý khách tạm thời vào trong dùng trà.

Đã đến đương nhiên phải vào, Tống Trấn Sơn phát tay nói:

– Phiền Tổng nghênh tân dẫn đường!

– Vâng, vâng!

Lạc Ban Đình gật đầu đáp lia lia, rồi quay người đi trước dẫn đường, cả đoàn người theo chân lão ta xuyên qua sân tiền đến trước một đại điện cực lớn, chỉ thấy bên trên hoành ngang tấm biển gỗ sơn son thếp vàng bốn chữ Đại Hùng bảo điện, có lẽ hiện tại tạm thời mượn làm hội trường.

Qua hết sân tiền, quả nhiên thấy dưới đất đã trải thảm vàng từ đây vào đến trong đại điện, cửa điện mở toang, ngay bên dưới cửa điện một tấm vải được giăng ngang đề bốn chữ khác Thiên Địa Đại hội.

Tổng Trấn Sơn nhìn thấy bốn chữ này bất giác cười thầm, nghĩ:

– Thiên Địa Đại hội là quái gì chứ? Danh bất chính, ngôn bất thuận, chỉ bốn chữ này cũng thấy bọn chúng dương danh khoa trương, chẳng biết định làm trò trống gì đây?

Trên bậc thềm là một hành lang rộng chừng nửa trượng có đặt hai chiếc bàn dài hai bên, sau mỗi chiếc bàn đều có hai thiếu nữ áo vàng mặt xinh như hoa.

Trên bàn bên phải phủ một tấm vải đỏ, không nói cũng biết là để cho khách đến dự hội ký tên vào đó như các đại hội vẫn thường làm.

Thế nhưng chiếc bàn bên trái để một chiếc mâm gỗ với nhiều mảnh vải gấm đỏ tía, không biết để làm gì.

Nhân vì hai chiếc bàn dài kê sát nhau ngay cửa vào, chỉ để chừa một lối đi vừa hai người tranh nhau, rõ ràng là bọn họ cố ý sắp đặt như vậy. Hay nói cách khác, muốn vào hội trường chỉ một con đường duy nhất theo lối này từng người một mà vào.

Tiếp đó, hai bên hành lang còn có thêm tám tay thiếu niên võ sĩ giống như tám tay thiếu niên thủ vệ bên ngoài đại môn, áo xanh, trong kiếm thắt lưng, mặt mày lạnh lùng, tuy tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, thế nhưng chỉ nhìn ở giữa hai đầu mày ẩn ước sắc xanh cũng biết bọn họ đều có luyện qua bàng môn dị công.

Trên ngực mỗi người đeo phù hiệu tròn với hai chữ nghênh tân, nhưng không nói cũng biết bọn họ làm nhiệm vụ thủ vệ bên trong ngăn ngừa biến cố xảy ra.

Lạc Ban Đình dẫn đám quần hùng vào đến hai chiếc bàn dài thì dừng chân lại, quay người nói:

– Tổng lão gia, xin mời lưu danh lại đây!

Một hoàng y thiếu nữ liền nắm lấy một quan bút đã chấm đầy mực hai tay cung kính đưa đến trước mặt Tổng Trấn Sơn nói:

– Mời quý khách đề tên!

Tổng Trấn Sơn đưa mắt nhìn tấm vải gấm trải rộng trên bàn thấy đề hàng chữ Danh sách quý khách các đại môn phái tham dự Thiên Địa đại hội.

Lão là người đầu tiên, liền nắm lấy quan bút đề xuống viết chữ Tổng Trấn Sơn.

Hoàng y thiếu nữ đón lại quan bút rồi trao tiếp cho Tống Văn Tuấn.

Lúc này Lạc Ban Đình lại dẫn Tống Trấn Sơn sang bàn bên trái, một vị hoàng y thiếu nữ khác nắm lên một miếng vải gấm đỏ tía vuông vức đề hai chữ Quy Tân, mỉm cười nói:

– Quý khách dự hội xin mang lên phù hiệu này mới nhập hội trường!

Miếng buông lời thánh thót như ngọc, mặt tươi cười khiến người ta khó cự tuyệt, rồi dừng lại trước mặt Tống Trấn Sơn.

Như vậy là khách vào dự đại hội trước hết đề tên, rồi đến mang phù hiệu mới vào hội trường.

Hoàng y thiếu nữ nhanh nhẹn dùng chiếc kim nhỏ gắn miếng vải gấm lên ngực trái Tống Trấn Sơn, đoạn cúi người thi lễ nói:

– Đa tạ!

Cả đoàn người nhất nhất đều làm xong thủ tục này mới vào hội trường, hội trường vốn là một đại điện rất rộng lớn có thể chứa vài trăm người, nhưng lúc này dựng một màn vải vàng rất rộng giăng ngang bộ Phạt che kín bên trong, bên trên bốn chữ lớn Thiên Địa đại hội.

Ngay dưới bốn chữ lớn đỏ đặt sẵn một chiếc án dài, sau án là hai chiếc ghế Thái sư bọc gấm chỗ dựa rất cao, biểu thị người có thân phận cao nhất mới tọa vị tại đây, hai bên còn có thêm hai chiếc ghế nhỏ khác.

Hai bên tả hữu chiếc án ngoài ra còn có thêm bốn chiếc ghế tua bọc gấm khác.

Đối diện với trường án là chín hàng ghế, nhưng chỉ ba hàng ghế đầu là bọc gấm xanh cách biệt, đây là hàng tọa vị của Quy Tân. Từ hàng ghế thứ tư trở đi chỉ là những hàng ghế bình thường, dùng để tiếp khách thấp hơn và hàng đệ tử.

Lạc Ban Đình dẫn bọn Tống Trấn Sơn đi thẳng đến hàng ghế Quy Tân, còn một số môn nhân đệ tử thì ngồi lại ở những hàng ghế sau.

Số khách thương đến dự đại hội cũng càng lúc càng đông, đương nhiên những người được mời đến dự đại hội thân thế cũng không nhỏ, nhưng chung quy chỉ là anh hùng cất cứ một phương, nói chung lần này quần hào hắc bạch lưỡng đạo gần như tập trung đầy đủ.

Anh hùng các phương, lục lâm các xứ, hiếm khi có dịp tụ hội đông như thế này, người quen cũ, người mới biết tay bắt mặt mừng nói chuyện ồn ào hẳn lên.

Đương nhiên câu chuyện của bọn họ cuối cùng vẫn là đặt nhiều nghi vấn xoay quanh đại hội Thiên Địa này?

Đến lúc nhận ra người ngồi hàng ghế đầu có mặt Tống đại lão gia, thì ít nhiều đều cảm thấy yên tâm, tiếng ồn ào bàn tán cũng giảm xuống.

Tống Trấn Sơn mấy mươi năm trước đã đăng quang nhậm chức võ lâm minh chủ, thanh danh và uy tín rất lớn, trong võ lâm trước đây có bất cứ chuyện hiềm khích

thù hận lớn nhỏ nào, cũng đều nhờ đến Tống Trấn Sơn giải hòa dàn xếp.

Chỉ từ hai năm trở lại đây, Tống Trấn Sơn lui về ẩn cư ở Thiên Hoa sơn trang, nên người ta ít thấy ông xuất hiện trên giang hồ, thế nhưng không vì thế mà uy tín và oai danh của ông bị lu mờ.

Đại hội Thiên Địa lần này quần hùng đều linh cảm hung nhiều lành ít, nhưng giờ đây nhìn thấy có mặt Tống minh chủ và những người đứng đầu Bát đại môn phái tham gia, thì tự tin đại hội không đến nỗi quá hung hiểm.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bây giờ đã sắp hết giờ, trong thiên viện bỗng trỗi lên một hồi chuông ngân dài.

Đây đó có người thốt lên:

– Bắt đầu rồi!

Tiếng chuông chưa dứt, thì hành lang bên trái bỗng trỗi nên tiếng nhạc du dương nghe thật êm tai.

Trong tiếng nhạc, góc màn bên trái được kéo nhẹ lộ ra một lối đi, đi đầu là một bạch diện thư sinh, thân vận trường bào màu thiên thanh, lưng thắt trường kiếm tua bạc.

Bạch diện thư sinh mặt sáng mày rậm, tay phải nắm lỏng chiếc quạt, thần thái oai nghi anh tuấn, miệng thoáng hiện nụ cười, chân từng bước đỉnh đạc bước đến gần chiếc trường án thì dừng lại.

Quần hùng dự đại hội đương nhiên ngoài một số người như: Tống Trấn Sơn, Vô Trụ thiên sư, Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân, Lục Phi Hồng đã có lần giáp mặt người này thì biết ngay chính là vị Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng. Số còn lại nhận không biết, cho nên đã nghe thấy nhiều tiếng xì xầm bàn tán.

Lại nói, lúc này tiếp liền theo chân Chúc Thiên Tùng gồm có Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu, Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt, Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu, Ngũ Xoa chân nhân Văn Thiên Lôi, Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù, Tương Tây Song Thi Bế Mục Cương Thi và Tam Nhân Cương Thi, Phần Sương Báo Đăng Cao, bọn họ ra xong thì tự sắp từ phải qua trái đứng bên trái tấm màn.

Gần như cùng lúc với bọn Chúc Thiên Tùng đi ra, thì từ bên phải cũng liền thấy bức màn kéo ra, một đoàn người khác xuất hiện.

Đi đầu là một thiếu phụ xinh đẹp như đoá phù dung, người cao thon thả, tuổi ước chừng hai bảy hai tám, mắt hạnh mày liễu, thân vận áo màu cánh trà, lưng thắt trường kiếm tua bạc, người này chính là Thân Phi Loan, phu nhân của Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng, đồng thời là vị đại tiểu thư trong Thanh Sát Thủ.

Tiếp liền sau đó là Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo toàn thân vận áo đỏ, rồi đến một lão bà tóc bạc trắng, thân vận thanh y, chính là Mải Hoa Bà Bà Trúc Tâm Cơ.

Kế theo bà ta là một người khiến bọn Tống Trấn Sơn cảm thấy kinh ngạc nhất,

chính là Trúc Thu Lan.

Sau đó đến Vương nhị nương, Vương Như Thị, Đoạt Mệnh Bà Tử Vu bà bà, cuối cùng là nữ nhân từng mạo danh Xuân Mai thâm nhập vào Thiên Hoa sơn trang, người này tên thật là Liễu Thanh Thanh.

Cả đoàn người đến bên phải trường án thì dừng chân lại, cũng xếp thành một hàng ngang đứng nghiêm túc.

Sau khi hai đoàn người này yên vị xong, liền thấy tiếp đó là hai lão nhân từ hai bên tả hữu tấm màn bước ra, hai lão nhân thân vận trường bào màu lục, mặt hao hao giống nhau, đầu tóc bạc như cước, dưới cằm để chòm râu sơn dương lơ đãng.

Hai lão gia đồng bước đến hai bên trường án thì dừng lại, hơi cúi người chào hai đoàn người kia.

Chúc Thiên Tùng vội vàng đáp lễ nói:

– Nhị lão mời ngồi!

Hai lão nhân áo lục cũng không khách khí, liền bước đến hai chiếc ghế trong bốn chiếc ghế bọc gấm tả hữu trường án ngồi xuống.

Quần hùng dự hội phần lớn đều đã nhận ra hai lão nhân này, trong lòng hơi cảm thấy lạ, thầm nghĩ:

– Hai lão này chẳng phải trong nhóm Không Động Tứ Hạo sao? Nhưng ở đây chỉ xuất hiện hai người, vậy còn hai người nữa đâu?

Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ bàn tán, thì liền thấy Phần Sương Báo Đẳng Cao lấy từ trong người ra một tấm thiệp hồng lớn, bước lên một bước đồng dục nói lớn:

– Hôm nay ngày mồng tám tháng chạp...

Lão hơi dừng lại để cho mọi người chú ý mà im lặng rồi mới hắng giọng nói tiếp:

– Tại Trích Bát Thiên Viện này, Thiên Địa đại hội được tổ chức lần đầu, chúng tôi xin trân trọng tuyên bố đại hội bắt đầu... Vị chủ trì đại hội lần này là Chúc Tổng hộ pháp, xin mời lâm vị!

Mọi người hơi ngạc nhiên, không ngờ đại hội này do Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng chủ trì.

Chúc Thiên Tùng thân thái uy nghi phất nhẹ chiếc quạt trong tay, rồi từng bước đi đến chiếc ghế bên trái cạnh hai chiếc ghế Thái sư bọc gấm đỏ sau chiếc án, rồi dừng chân lại, đầu hơi cúi nhẹ coi như ra mắt toàn trường.

Đằng Cao nhìn về hàng nữ tướng bên phải nói lớn:

– Xin mời phu nhân Tổng hộ pháp lâm vị!

Thân Phi Loan bước đến chiếc ghế bên phải đối xứng với chiếc ghế của Chúc

Thiên Tùng qua hai chiếc ghế Thái sư, hơi khếp người nghiêng hành lễ ra mắt.

Hiện tại mọi người nhìn thấy hai chiếc ghế Thái sư cao nhất chưa có người ngồi đều thầm đoán ra được chính là tọa vị của Không Động phái Cơ Sơn Chủ và Hỏa Linh Thánh Mẫu chứ chẳng nghi!

Bọn họ tự khai đại hội, đương nhiên phần nào đề cao mình, nhưng trước mặt các đại danh đại phái võ lâm, mà làm thế thì cũng hơi cuồng vọng lắm vậy.

Lại nghe Đăng Cao lớn tiếng nói tiếp:

– Cung thỉnh Giáo chủ, Phó giáo chủ quang lâm!

Giáo chủ, Phó giáo chủ đương nhiên chính là Cơ Sơn Chủ và Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Có điều khiến người ta hơi ngạc nhiên, Không Động phái Chưởng môn xưa nay chỉ tự xưng là Sơn Chủ, cũng như Cơ Linh Vân từ lúc kế nhậm Chưởng môn đến giờ chỉ gọi Cơ Sơn Chủ. Vậy mà hiện tại Đăng Cao lại lớn tiếng tuyên bố Giáo chủ, không biết bọn họ định sáng lập giáo phái gì đây?

Lúc này chỉ thấy sau lời của Đăng Cao, tấm màn vàng từ từ được kéo hẳn sang hai bên để lộ một lối đi.

Bước ra đầu tiên là bốn trung niên phụ nhân áo xanh, lưng đeo trường kiếm tua xanh phân thành hai cặp, bước đi chậm rãi.

Cặp đi đầu, một người tay nắm thanh kiếm hình lưỡi lửa, người còn lại tay nắm thanh trượng đầu chim ưng.

Bọn họ đến sau hai chiếc ghế Thái sư thì sắp thành hàng chữ nhất mà đứng nghiêm túc.

Sau cùng mới đến một lão bà toàn thân hồng hào, tóc điểm trắng, mặt dài cằm nhọn, chỉ nhìn cũng nhận ra ngay chính là Hỏa Linh Thánh Mẫu, bà ta đi thẳng đến chiếc ghế Thái sư bọc gấm đỏ bên phải thì dừng lại, nhưng chưa ngồi ngay.

Đến lúc này, Hỏa Linh Thánh Mẫu vừa xuất hiện thì không khí toàn hội trường trở nên căng thẳng, hơn cả trăm cao thủ quần hùng như im phăng phắc, tợ hồ như cây kim rơi trên nền đá cũng nghe thấy tiếng.

Tiếp đến, từ sau bức màn lại có thêm hai lão già bước ra, người đi bên trái mình ngắn bụng tròn, mặt hết như lão thái bà chính là vị Tả hộ pháp Không Động Đoàn Bá Dương, người đi bên phải cao gầy, mặt choắt mắt nhỏ, chính là Hữu hộ pháp Không Động Lạc Ban Đình, như hiện tại còn nhậm chức Tổng nghênh tân.

Ngay sau hai vị Tả Hữu hộ pháp, một vị lục y thiếu phụ đỡ tay một lão nhân dáng người gầy nhỏ từng bước đi ra.

Lão nhân tóc bạc đồng nhan, với người luyện công đạt đến đồng nhan thì lẽ ra thần thái quắc thước, mặt hồng mắt sáng mới đúng. Vậy mà lão nhân này chỉ thấy hai mắt mờ đục, thần sắc mệt mỏi, đến bước đi tợ hồ không nổi phải cần đến một người

điều đi!

Vị lục bào lão nhân này không nói cũng đoán ra được chính là Không Động phái Chưởng môn nhân Cơ Sơn Chủ Cơ Linh Vân. Trung niên phụ nhân áo lục điều lão chính là một trong hai thị nữ thân cận.

Không Động sơn chủ xưa nay danh chấn thiên hạ, công lực đạt thông huyền nhập thánh, là bạn thâm giao với Tuyết Sơn Lão Thần Tiên, hiện tại trước mặt già yếu đến nỗi không thể tự đi được, lẽ ra phải nên quy ẩn vui cùng thú sơn tùng dã hạc. Vậy mà giờ lại đứng ra khai đại hội, sáng giáo xưng chủ, nếu người có mắt tinh tế suy xét thì cũng nhận ra ngay đây là một màn kịch, mà đạo diễn chính là Hỏa Linh Thánh Mẫu mượn danh tiếng của Cơ Sơn Chủ mà thôi!

Lúc Không Động Cơ Sơn Chủ xuất hiện, do Chúc Thiên Tùng chỉ đạo, cả đoàn người lập tức vỗ tay âm lên chào đón.

Đương nhiên, tiếng vỗ tay nhiệt liệt chỉ xuất phát từ người của Không Động, quan khách võ lâm quần hùng đến dự chỉ ngồi yên giữ thái độ bàng quan, không ai vỗ tay phụ họa.

Không Động Cơ Sơn Chủ được lục y phụ nhân dìu đến ngồi xuống trên chiếc ghế Thái sư bên trái, hai vị Tả Hữu hộ pháp và lục y phụ nhân phân ra đứng hầu ngay sau lưng cẩn thận hộ trì.

Hỏa Linh Thánh Mẫu chờ đến khi Không Động Cơ Sơn Chủ ngồi xuống rồi mới từ từ ngồi xuống ghế bên cạnh gọi là giữ đúng lễ!

Tiếp đó mới đến Chúc Thiên Tùng và phu nhân Thân Phi Loan cùng ngồi xuống, duy nhất còn hai chiếc ghế trống, hẳn chính là hai chỗ dành cho hai lão còn lại trong Tứ Hạo chưa kịp đến!

Đằng Cao hăng giọng rồi đồng dục nói lớn:

– Tiếp đến... Chúng tôi xin trình lên danh sách những vị cao nhân tham gia khởi phát sáng lập Thiên Địa Giáo...

Lão ta vừa dứt lời, liền thấy Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu không biết từ bao giờ đã rời khỏi chỗ đứng ra ngoài, lúc này cử chỉ cung kính từ trước điện bước vào.

Tiếp theo sau lão ta là hai hoàng y thiếu nữ, trên tay mỗi người bưng một chiếc mâm bạc, mâm bạc được phủ khăn gấm thêu hoa văn, bên trên lại là một cuốn sách mỏng gáy vàng. Sách Nghị Phu đi thẳng đến trước trường án mới dừng chân lại.

Chủ trì đại hội Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng lúc ấy từ từ đứng dậy.

Sách Nghị Phu quay người nắm lấy hai cuốn cẩm nang trên mâm, hai hoàng y thiếu nữ lập tức trở gót lui ra ngoài.

Sách Nghị Phu hai tay cung kính dâng hai cuốn cẩm nang trình lên.

Chúc Thiên Tùng người chỉ hơi cúi nhẹ, đưa tay đón lấy hai cuốn cẩm nang.

Sách Nghị Phu lúc ấy mới coi như xong nhiệm vụ của mình, quay trở lại cánh

trái đứng nguyên vị trí của mình.

Quần hùng nhìn một loạt động tác của bọn họ xem ra nghiêm túc long trọng, nhưng rõ ràng đều đã có sự sắp đặt trước, một điều suy nghĩ nhất là trong hai cuốn cẩm nang kia, cứ theo như lời tuyên bố của Đẳng Cao thì phải là danh sách những người khởi phát sáng lập cái gọi là Thiên Địa Giáo, nhưng những người đó là ai?

Chính vì thế mà lúc này ai ai cũng chăm theo dõi từng li từng tí mọi hành động của bọn họ và chờ đợi...

Chúc Thiên Tùng tiếp lấy hai cuốn cẩm nang rồi không ngồi xuống nữa, đưa đôi mắt sáng như lưu tinh quét một vòng toàn trường, cuối cùng tay phải dặt chiếc quạt vào thắt lưng, đoạn giở cuốn cẩm nang nằm trên cùng, đồng dục cất tiếng nói:

– Bốn giáo định danh Thiên Địa Giáo, trời che phủ tất cả, đất chở mang tất cả, xưa nay thánh hiền tuần kiệt, không ai là không lập thân giữa trời đất. Sông núi hải hồ tuy rộng bao la, dài vô tận, nhưng không gì là không nằm trong trời đất, cái nghĩa trời đất rộng lớn bao la quán xuyên vạn vật, há không lớn lắm sao? Lấy Thiên Địa lập giáo chính là dung nạp tất cả các môn các phái thống nhất làm một nhà, thiên hạ võ lâm tự nhiên hợp nhất, không còn phân biệt tà chính, không còn chia rẽ quý tiện, mọi giang hồ phân tranh từ đó mà cũng bị diệt trong vô hình, đó chính là cái lẽ đảo lộn của Thiên Địa Giáo. Thiên hạ thống nhất, võ lâm hòa hợp, tinh anh võ học cũng nhân đó mà được phát huy rộng lớn, mục đích duy hộ đại đạo, đây là tôn chỉ của bốn giáo!

Nói đến đó, gã hơi dừng lại, hắng giọng một tiếng rồi mới bắt đầu chậm rãi nói tiếp:

– Bốn giáo ngày hôm nay mừng tám tháng chạp năm Bính Ngọ, triển khai đại hội lần thứ nhất tại Trích Bát Thiên Viện nay, trình trọng tuyên bố công cử Cơ Linh Vân vốn Không Động Sơn Chủ làm Giáo chủ, Chúc Linh Tiên vốn Không Động Sơn Chủ làm Phó Giáo chủ...

Nói đến đó đã thấy từ dưới quần hùng bắt đầu có tiếng xì xào to nhỏ bàn luận.

Chúc Thiên Tùng vờ như không để ý, tiếp tục nói vào vấn đề chính:

– Tiếp đến, tôi xin công bố danh sách những vị cao nhân trong võ lâm các phái tham gia khởi sáng lập giáo, thứ nhất...

Mọi người nghe tuyên bố danh sách những người tham gia lập giáo thì tự nhiên yên lặng trở lại lóng tai lắng nghe.

– Thứ nhất... Vị tiền Võ lâm minh chủ Tống Trấn Sơn... Vừa nghe đọc đến tên Tống Trấn Sơn, thì bất giác quần hùng ồ lên kinh ngạc.

Tống Trấn Sơn như bị điện giật, dựng người đứng lên la lớn:

– Hãy khoan!

o O o